

Opýtaj sa sluka, či odpovie ti, že mám ťa rada.

Ja schülená vždy myslím na teba.

V mesačnej noci aj hviezdy povedia:
že ty si ten, o ktorom snívam potajomky sama.

O inej láske ani ony nepovedia.

Keď je predt mnou chmúrna tmavá noc,

mňa uchváti tajuplná a krásna moc

a myšlienkou som hneď pri tebe.

A šťastná som vždy, ba najšťastnejšia ~ hoc'
viem, že ťa nemám vždy pri sebe.

Tisíce bozkov ja posielam tebe len,

no moja je nádej horká ako blen,

keď myslím na dni, ktoré ešte delia nás.

Však stretnutie naše bude ako neskutočný sen,
po dlhej chvíli ja teba uvidím zas.

Sama sa chýšťam povedať ti: "Rada ťa mám."

No vo chvíli, keď celý svet patrí nám

mne zamrzni tie slová na perách.

Potom len do diaľky smutne pozerám

a v mysli začnem beďakať: ach!

Až potom, keď mi povieš: "Smieš."

A slová mi ty z úst zoberieš,

až potom ja dokorán otvorím srdce svoje

a poviem: "Ľúbim ťa, vieš?"

ja teraz chcem vyčariť bozky na pery tvoje.

Slavka

Len drobná chvíľka opojenia láskou...

Mám, šťastne mala som

prvú lásku, v oblakoch dávno ukrytú,

vyznívanú stokrát krajšiu.

Bola len kvapka, priehľadnou malou kvapkou
nad oknom,

čo trótketata sa len chvíľku.

Však dokázala ma celú objat svojimi ctmí.

No zmenila sa v myľku,

ktorá tak ranila ma dýkou.

Tak blízko mi boli jeho pery

a oči, ktorými pozerala som šťastne ja.

No nik mi však neverí, povie: "Takým som?"

Ja neverela som, kto z nás dvoch dýcha.

Ja či on?

No nie vietor, keď jeho prsty

hrávali sa s mojim vlasom.

Len drobná chvíľka opojenia láskou

delila ma od sveta.

Bola som však takou Júliou, len chvíľku

a on večnosť Rómeom.

Ja verila som jeho snom,

lebo v ňom mám prvú lásku skrytú

a nie, práve v nikom inom.

Lebo srdce som len jemu dala,

no pľýtvá on tým mojim darom.

Jak slavík tam nad tým konárom

spieva pieseň líbezni,

tak ja teraz každým ránom

karkám seba ~ zblúznení,

no zabudnúť sa nedá,

lebo lásky krásna, ktorú len on na chvíľku

dával mi,

je ako prvú slovko od mamy,

keď vstěposala mi to slovko ešte v kolíske.

Slavka